

Ἄφου ἔδειπνησεν ἐξ ὀρυζίου καὶ γάλακτος, καθαρίσας τὸ πυροβόλον, καὶ διατάξας τὰ τοῦ κυνηγίου, ἐπλάγιασε νὰ κοιμηθῆ, φροντίσας ὅμως νὰ κλείσῃ τὴν θύραν ὅσον ἡδύνατο στερεωτέρας, διότι δὲν τὸν ἤρθεκε τόσον ὁ τρόπος ἐνὸς τῶν θωρηκῶν, καὶ ἦδη ἤρχιζε νὰ μετανοῇ ὅτι ἀπέμεινε ὅλως διόλου εἰς τὴν ἐξουσίαν των. Οἱ θεράποντες τοῦ ἦσαν ἡμίση μίλιον μακρὰν, καὶ ἐλυπεῖτο ὅτι δὲν εἶχε συμπαραλάβει αὐτούς. Οἱ περίξ ὀλίγοι ἐντόπιοι ἦσαν δυνατοὶ εὐρωστοὶ ἄνδρες, συνειθισμένοι ν' ἀγωνίζονται πρὸς ἄγρια κτήνη, καὶ σχεδὸν τόσον θηριώδεις, ὅσον τὰ κυνηγούμενα ὑπ' αὐτῶν ζῶα. Ἐλευθεροὶ νὰ μεταβαίνωσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀσφαλῆ ἔχοντες καταφύγια πολλοὺς δυσβάτους καὶ ὄχρους τόπους τῆς Βουνδλεκοῦνδας, παρομιωδῶς πλεονέκται, ὀλίγον φροντίζοντες περὶ τῆς θυσίας τῆς ζωῆς, διὰ τὴ ἀρά γε δὲν ἤθελον ἐπιπέσει κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν θανατώσειν; Ἀφρόνως εἶχεν ἐπιδειξίει τὸ βαλάντιόν του, πλήρες νομισμάτων, καὶ εἶχε καυχήθῃ περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ πυροβόλου του, ἀντικειμένου ὅπερ ἐκείνιοι ἐτίμων μᾶλλον καὶ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ. Τί λοιπὸν ἤθελε τοὺς ἐμπιδίσει νὰ γένωσι κύριοι τούτων ὄλων; Οὐδέν. Τοῦτο καλῶς ἠσθάνετο ὁ ἀξιωματικὸς, καὶ περιστρέφων αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν του, ἔπεσεν εἰς ἐλαφρὸν ἀνήσυγον ὕπνον.

Ἦτο δὲ ἴσως μία περίπου ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ἐξύπνισαν αὐτὸν λαλιαὶ ἀνθρώπων, οἵτινες συνδιελέγοντο χαμηλῆ τῆ φωνῆ πλησίον τοῦ θυριδίου τῆς καλύβης. Ὁ Μακταβῆς συρθείς πρὸς αὐτὸ ὅσον ἡδύνατο ἀταράχως, ἤκουε τοὺς Ἰνδοὺς ἐξηγουμένους ὡς ἐπομένους τοὺς φονικοὺς σκοποὺς των.

« Πότε ἐμῆκε μέσα; » ἠρώτησε φωνῆ τις ἀλλόκοτος;

« Ὀλίγον πρὶν νυκτώσῃ. »

« Ἐκτοτε ἠκροάσθης, νὰ βεβαιωθῆς ἂν σαλεύη; »

« ἠκροάσθην, καὶ στοχαζόμεαι ὅτι κοιμᾶται εἰς βαθὺν ὕπνον. »

« Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ καλλίτερα ὥρα νὰ ἐπιπέσωμεν κατ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ λέγεις ὅτι εἶναι δυνατὸς, πρέπει νὰ φερθῶμεν μὲ φρόνησιν καὶ προφύλαξιν. Πῶς στοχαζέσθε νὰ τὸν κτυπήσωμεν; »

« Τὸ καλλίτερον μὲ φαίνεται, » εἶπέ τις, « νὰ ῥίψωμεν κατ' αὐτοῦ φαρμακευμένα βέλη. »

« Ἄλλ' ἐν ὁρμητῇ ἔξω; »

« Τότε τὸν τελειοῦμεν μὲ τὰς μαχαίρας μας. »

« Τὰς κρατεῖτε; »

« Ὁχι. »

« Αἱ λοιπὸν, » εἶπεν ὁ τὸ φαινόμενον ἀρχηγός, « ὑπάγετε ταχέως, καὶ φέρετε αὐτάς, καὶ θέλομεν τελειώσαι μίαν ὥραν ἀρχήτερα· ἐγὼ ἐπανέρχομαι εἰς πέντε λεπτά, » καὶ ἔξασα ἤκουσεν αὐτοὺς ὁ Μακταβῆς τρέχοντας κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Μὲ πάλλουσαν καρδίαν περιμένειν ὀλίγον, ἕως ν' ἀπομακρυνθῶσιν· ἔπειτα δὲ, ἀράσας τὸ πυροβόλον του, ἀπεφάσισε νὰ προσπαθῆσῃ νὰ φύγῃ, ἢ, τοῦλάχιστον νὰ πωλήσῃ τὴν ζωὴν του ὅσον ἡδύνατο ἀκριβέστερα εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὅθεν ὁ κρότος τοῦ πυροβόλου τοῦ ἤθελον ἴσως ἀκουσθῆν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ λέμβῳ. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐξῆλθε τῆς θύρας, καὶ μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς ὤρμησε κατὰ τὴν διευθυσιν (τοῦλάχιστον οὕτως αὐτὸς ὑπέθετε) τοῦ τόπου, ἐνθα ἡ λέμβος ἦτο προσωρισμένη.

Ἡ σελήνη ἔφεγγε λαμπρὰ, ἐνῷ ὁ ἄθλιος Ἄγγλος ἔτρεχεν δραμητικῶς, μὴ συλλογιζόμενος μήτε φοβούμενος ἄλλο τι εἰμὴ τὴν καταδιώξιν τῶν μισοξένων ἐχθρῶν, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων εἶχε κατὰ δυστυχίαν πέσειν. Ἐπηύξησαν δὲ τὴν φρικώδη θέσιν του αἱ κραυγαὶ τοῦ θωός, ὁ βρυχηθὸς τῶν μεγαλύτερων ζώων, καὶ αἱ κλαγγαὶ τῶν ἀγρίων πτηνῶν, αἰφνης σηκωθέντων ἕνεκα τῆς τροχῆς ἀπὸ τὰς ἑαυτῶν κοιτάστρας. Μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθη μετὰ τῶν ἁμῶνων αἰφνίδιον πῆδημα. Τὰ χαμόκλαδα συντριβόμενα ὑπεχώρουν εἰς τὸ βάρος ὀγκώδους τινὸς θηρίου. Ἄγριος τις γογγυσμὸς, μετὰ τινος ἰδιαίτερου συριγμοῦ ὁποῖος ὁ τοῦ αἰλούρου, καὶ δύο ἀστράπτοντες ὀφθαλμοὶ, ζυφρότερον διαλάμποντες ἐν τῷ σκοτεινῷ, ἐπληροφόρησαν διαμιάς, δὲ ἀτυχῆ φυγάδα ὅτι κατόπισιν αὐτοῦ τίγρις ἤρχετο ἀλλομένη. Ὁ ἄθλιος Μακταβῆς ἀπελπίσθη. Περὶ τοὺς τριάντα μόνον πῆχεις προηγετο τοῦ φοβεροῦ διώκτου του. Ἐν ἀκόμῃ ἄλλα ἤθελε φέρειν ἐπάνω του τὴν τίγριν, δὲν εἶχε καιρὸν οὐτε νὰ προσευχηθῆ. Ὅθεν ὤρμησεν ἀηλιτισμένος, καὶ τρέχων ἀπροσητάς, ἠσθάνθη σφοδρὸν κλονισμὸν ὄλου τοῦ σώ-

ματος· ὅσπερ λαμπροὶ σπινθῆρες ἤστραψαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· πᾶς ἄρμος ἐφάνετο ἐκτετοπισμένος. Ὁ Μακταβῆς εἶχε πέσειν εἰς ἕνα τὴν κεκρυμμένων βόθρων, ἡ δὲ τίγρις ἀσφαλῶς ἐπήδησεν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Στιγμαίαν ἀνακούφισιν καὶ παῦσιν τῶν φόβων του λαβὼν ὁ καταδιωκόμενος, ἐτόλμησεν ἤδη νὰ ἀναβέβῃ. Διὰ τοῦ φωτός τῆς σελήνης, ἥτις ἔφεγγε λαμπρῶς, εἶδε τὴν τίγριν καθήμενὴν παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ βόθρου, καὶ μετ' ἀγρύπτου ἀγριότητος θεωροῦσαν τὸν ἄθλιον, ὅστις ἐφάνετο ἤδη εἰς τὴν ἐξουσίαν της. Τοὺς λαμπόντας ὀφθαλμούς της εἶχε σταθερῶς ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους· ἔκεινος δ' ἐχαμήλωνεν ὅσον ἡδύνατο, διὰ νὰ μὴ φθάσωσιν αὐτὸν οἱ καταστρεπτικοὶ ὄνυχες τοῦ τέρατος.

Ἄφου ἡ ὄρασις τοῦ Μακταβῆ ὅπως οὖν συνείθισε τὸν τόπον, κατενόησε μὲ φρίκην μακρὸν μέλανα ὄφιν, ζητοῦντα νὰ συρθῆ πρὸς τὰ ἄνω. Ἄλλ' ὁ ὄφιν δυσκολευόμενος εἰς τοῦτο, ἐφάνετο διατάζων περὶ τοῦ πρακτεῦς, — ἢ νὰ ἀνανεώσῃ τὰς προσπάθειάς του νὰ ἐκφύγῃ, ἢ νὰ στραφῆ κατὰ τοῦ ἐπεμβάντος, ὅστις ἐκάθητο ἡδὴ τρέμων ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε τὸ δεύτερον· διότι αἰφνης ἤρχισε νὰ ἀνυψῆ τὴν κεφαλὴν, καὶ προσηλώσας τοὺς πυρῶδεις ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ ταλαιπώρου Μακταβῆ, ἠτοιμάζετο νὰ τὸν προσβάῃ. Ὁ Ἄγγλος ἀνέστη. Μόλις δὲ τοῦτο πράξας, ἠσθάνθη τὴν σάρκα ἀποσπωμένην ἐκ τοῦ ὅμου του, τὸν ὀπιόν, σηκωθείς, εἶχεν ἐκθέσειν εἰς τοὺς ὄνυχας τῆς τίγριδος. Διὰ τοῦ κινήματος τούτου, τὸ θηρίον ἐτάραξε τοὺς κλάδους εἰς τὰ χεῖλη τῆς παγίδος· καὶ τὸ πυροβόλον ἔπεσεν εἰς τὸν βόθρον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Μακταβῆ, ὅστις αἰμοσταγῆς καὶ ἀγωνιών, εἶχεν ἐτι ἱκανῆν ἐτοιμότητα πνεύματος νὰ πιάσῃ αὐτὸ, καὶ πάραυτα πυροβολήσας, ἐθανάτωσε τὸν ὄφιν ἐνῷ περιστρέφετο, ἐτοιμαζόμενος εἰς τὸ θανατηφόρον ἄλλα του. Ὁ κρότος ἐτι μᾶλλον ἠγγίωσε τὴν τίγριν, ἥτις ἐπροσπάθει τῶρα καὶ νὰ καταβῆ εἰς τὸν βόθρον. Ὁ Μακταβῆς ἤρχισε σπουδαίως νὰ στοχαζέται ἂν δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ παραδοθῆ διαμιάς εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ζώου, παρὰ ν' ἀποθάνῃ βραδὺν θάνατον διὰ λιμοκτονίας ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ. Ἡ κεφαλὴ του ἐσκοτίσθη· ἡ ἀπελπίσις σχεδὸν εἰς μανίαν τὸν περιέτρεψε. Καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι ὁ σύντροφος τῷ ὄφεινος ἤθελε μετ' οὐ πολὺ ἐπανέλθει. Ἡ γῆ ἤρχιζεν ἤδη νὰ χαλᾷ ὑπὸ τοὺς ζύοντας πόδας τῆς ἀνυπομόνου τίγριδος. Ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὀλίγον ἡδύνατο ν' ἀνβέξῃ· ἀλλ' αἰφνης, ἀκούεται βρύχημα θανάτου! τὸ ἀγριον ζῶον περιστρέφεται ἀγωνιών, κατατρυπημένον ὑπὸ διαφόρων φαρμακευμένων βελῶν. Μετὰ μίαν στιγμὴν παρουσιάζονται ὁ πρῶην ξενόδοχος καὶ οἱ φίλοι τοῦ Μακταβῆ, καὶ τὸν ἀνέλκουσιν ἐκ τοῦ βόθρου. Ἀνακράουσιν ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἰδόντες αὐτὸν ὄντων. Περιποιῶνται αὐτὸν, καὶ ἐγάλλονται ὅτι διεσώθη. Τί λοιπὸν ἐνοεῖ ἢ προτέρα διαγωγή των; Τὸ μυστήριον ταχέως ἐξηγήθη· ἐνῷ ὠδήγουν τὸν Ἄγγλον ὁπίσω εἰς τὴν λέμβον του, ἐφανέρωσαν εἰς αὐτὸν ὅτι λεοντόπαρδος τις εἶχε πέσειν εἰς ἕνα τῶν βόθρων των, καὶ ὅτι περὶ αὐτοῦ ἦτον ὁ λόγος ὅτε τοὺς ἤκουσεν ἐνδόθεν τῆς καλύβης. Ἐπέστρεφον δὲ ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, ὅτε ἤκουσεν τὸν κρότον τοῦ πυροβόλου του, καὶ ὁρμήσαντες εἰς τὸ μέρος ὅθεν ὁ ἦχος προήρχετο, ἐπέτυχον νὰ φουεῦσωσι τὴν τίγριν, καὶ νὰ σώσωσι τὸν καλότυχον Ἀρθουρ Μακταβῆν.

Οἱ λόγοι τοῦ ψιθυριστοῦ καταπίονται ἡδέως, καὶ καταβαίουν ἕως εἰς τὰ ἐνδύμυχα τῆς καρδίας.

Εἰς πάντα καιρὸν ἀγαπᾷ ὁ φίλος, καὶ ὁ ἀδελφὸς γενναῖα διὰ καιρὸν δυστυχίας.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁ Ἐκατόμπος, 97. Ἡ Πόλις Ἀμβούργον, μετὰ Εἰκονογραφίας, 98. Τὸ Λυκαυγές, 101. Ὁ Ρασσέλας, Κεφ. κθ'.—λ. 102. Ὁ Σιδηροῦς Αἰὼν, 104. Σημειώσεις περὶ τῆς Ἱερᾶς Γεωγραφίας, Ἀριθ. 4. 104. Ἐπιβρότη τῶν Κατακτήσεων τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ Ἑμπόριον, τὴν Φιλολογίαν, τὰ Ἡθῆ, καὶ τὴν Θεησεϊάν τῶν Ἑλλήνων, 107. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, 109. Τὰ Ἀνελπίστα, 111.